

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 236/05-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Bárányu vo veci sťažnosti M. S., bytom K., zastúpenej advokátom JUDr. J. Č., K., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97, na neverejnom zasadnutí 23. novembra 2005 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 porušil základné právo M. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. M. S. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je povinný zaplatiť náhradu trov konania M. S. v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. J. Č., K. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 236/05-13 z 24. augusta 2005 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť M. S., bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. Č., K., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že mesto K. (ďalej len „žalobca“) sa žalobou doručenou okresnému súdu 11. februára 1997 domáhalo proti žalovaným v 1. a 2. rade určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a k stavbám na týchto nehnuteľnostiach v katastrálnom území K. Žalobca zároveň žiadal, aby okresný súd vydal predbežné opatrenie, ktorým by žalovaným v 1. a 2. rade zakázal nakladať s uvedenými nehnuteľnosťami do právoplatného rozhodnutia o vlastníctve predmetných nehnuteľností.

Žalobca podaním doručeným okresnému súdu 30. júna 1997 rozšíril pôvodný žalobný návrh o ďalších pasívne legitimovaných účastníkov – žalovaných v 3., 4. a 5. rade. Okresný súd uznesením z 10. júla 1998 pripustil prístupenie žalovaných v 3., 4. a 5. rade do konania.

Žalobca podaním z 29. septembra 1998 rozšíril žalobu o ďalších pasívne legitimovaných účastníkov konania – žalovaných v 6. až 53. rade, pričom okresný súd uznesením č. k. 29 C 34/97-77 z 8. februára 1999 pripustil prístupenie do konania aj týchto žalovaných. Sťažovateľka ako žalovaná v 19. rade sa stala účastníčkou konania vo februári 1999, keď predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť.

Okresný súd na pojednávaní 8. marca 1999 rozsudkom žalobu zamietol a návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol uznesením z 13. júla 1999. Žalobca podal proti uvedenému rozsudku odvolanie, o ktorom Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozhodol uznesením č. k. 13 Co 364/99-197 z 19. februára 2001, v ktorom rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľka uvádza, že okresný súd vykonal ďalší procesný úkon v danej veci až 11 mesiacov po vrátení spisu z krajského súdu, keď vyzval navrhovateľa, aby upresnil svoj návrh. Upresnený návrh však okresný súd zaslal žalovaným až po uplynutí takmer 3 mesiacov po jeho doručení okresnému súdu a nasledujúci termín pojednávania vo veci stanovila zákonná sudkyňa po uplynutí ďalších takmer 7 mesiacov (na 9. apríl 2003). Toto pojednávanie sa však neuskutočnilo z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne. Do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu sa už ďalšie pojednávanie vo veci nekonalo. Podľa sťažovateľky tak okresný súd vo veci opäť riadne nekonal v období od 27. februára 2003 (keď bolo nariadené pojednávanie na 9. apríl 2003) do 21. októbra 2004 (keď podľa vyjadrenia predsedu okresného súdu dala zákonná sudkyňa pokyn súdnej kancelárii zistiť aktuálne adresy účastníkov konania, ktorým sa nepodarilo doručiť predvolanie na predchádzajúce pojednávanie), teda približne 20 mesiacov.

Právny zástupca sťažovateľky podal v jej mene predsedovi okresného súdu 24. mája 2005 sťažnosť na preťahy v označenom konaní [odvolávajúc sa na ustanovenia zákona

Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov]. Predseda okresného súdu vo svojej odpovedi z 25. mája 2005 priznal priet'ahy v konaní s poukázaním na svoje vyjadrenia zo 14. septembra 2004, 26. októbra 2004, 17. decembra 2004, 12. januára 2005, 1. februára 2005 a 24. marca 2005 týkajúce sa predmetného konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 29 C 34/97 a prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných priet'ahov. Zároveň sťažovateľka požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 30 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia.

Právny zástupca sťažovateľky ústavnému súdu predložil taktiež fotokópiu sťažnosti sťažovateľky na priet'ahy v konaní z 20. mája 2005 podanej predsedovi okresného súdu 24. mája 2005, ako aj kópiu odpovede predsedu okresného súdu sp. zn. Spr. 23104/04 z 25. mája 2005 preukazujúce využitie účinných právnych prostriedkov nápravy vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, a to sťažnosti proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v zmysle § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Právny zástupca sťažovateľky na základe výzvy ústavného súdu podaním zo 7. októbra 2005 ústavnému súdu oznámil, že netrvá na tom, aby ústavný súd konal o veci samej na ústnom pojednávaní, a zároveň v ňom vyčíslil trovy právneho zastúpenia.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti č. Spr. 1164/2005 z 10. októbra 2005 okrem iného uviedol, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci a taktiež, že svoje stanovisko k sťažnosti na priet'ahy vo veci týkajúcej sa preskúmaného konania už ústavnému súdu zaslal 26. októbra 2004

(vyjadrenie bolo podané k ústavnej sťažnosti sp. zn. IV. ÚS 300/04, predmetom ktorého bolo taktiež konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 29 C 34/97).

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 26. októbra 2004 chronologicky popísal priebeh preskúmaného konania a taktiež uviedol, že podľa neho *„predmetný spor možno hodnotiť ako skutkovo náročný už s ohľadom na jeho predmet a nutnosť vykonať rozsiahle dokazovanie pri potrebe zabezpečenia procesných podmienok pre konanie vo veci vzhľadom na vysoký počet účastníkov daného konania“*. Podľa uvedeného vyjadrenia zo spisového materiálu *„neboli zistené prietahy spôsobené sťažovateľkou“* a v jeho závere predseda okresného súdu uviedol, že

„- vzhľadom na vyššie uvedenú chronológiu vo veci vykonaných úkonov je nutné pripustiť, že v danom konaní k určitým prietahom došlo.

- posúdenie zbytočnosti vzniknutých prietahov ponechávam na zváženie ústavnému súdu; z môjho pohľadu by bolo možné prietahy považovať za zbytočné len v tom prípade, ak by na tunajšom súde boli vytvorené také podmienky, ktoré by sudcom umožňovali aspoň pri vynaložení maximálneho úsilia, ktoré od nich možno požadovať, konať a rozhodovať vo všetkých pridelených veciach plynulo“.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Návrhom doručeným okresnému súdu 11. februára 1997 (spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia) sa žalobca domáhal určenia vlastníctva ku v návrhu označeným nehnuteľnostiam. Dňa 12. februára 1997 bol žalobný návrh v predmetnej veci zaslaný žalovaným, aby sa k nemu v lehote 3 dní vyjadrili.

Na pojednávaní konanom 27. februára 1997 bol návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietnutý. Predmetné uznesenie bolo 7. marca 1997 zaslané účastníkom konania a právoplatnosť nadobudlo 1. apríla 1997.

Pokynom z 8. apríla 1997 vo veci konajúci sudca nariadil pojednávanie na 9. jún 1997. Na pojednávaní konanom v uvedený deň bolo navrhnuté pristúpenie ďalších účastníkov do konania na strane žalovaných a následne ho okresný súd uznesením odročil na neurčito.

Okresný súd žalobcu 16. júna 1997 vyzval na predloženie dvoch rovnopisov žaloby a presné označenie žalovaného v 4. rade. Dňa 13. marca 1998 okresný súd žalobcu opäť vyzval na oznámenie adres žalovaných v 3. a 4. rade. Okresný súd uznesením z 10. júla 1998 rozhodol o pripustení odporcov v 3. až 5. rade do konania.

Úpravou z 5. augusta 1998 bolo okresným súdom nariadené pojednávanie na 5. november 1998, ktoré bolo odročené na 18. marec 1999.

Okresný súd 8. februára 1999 preručil pojednávanie určené na 18. marec 1999 a súčasne v uvedený deň vydal uznesenie o pripustení účastníkov do konania na strane žalovaných v 6. až 53. rade (popri iných aj sťažovateľku, a to pod poradovým číslom 19).

Na pojednávaní konanom 8. marca 1999 bol vyhlásený rozsudok č. k. 29 C 34/97-124, ktorým bol návrh žalobcu zamietnutý.

Proti rozsudku z 28. apríla 1999 podal žalobca odvolanie, ktoré bolo 12. mája 1999 doručované žalovaným.

Dňa 14. júna 1999 podal žalobca návrh na vydanie predbežného opatrenia proti dvom žalovaným, ktorý okresný súd 13. júla 1999 zamietol. Proti uzneseniu o zamietnutí návrhu podal žalobca 3. augusta 1999 odvolanie.

Dňa 18. októbra 1999 bol súdny spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o vyššie uvedených odvolaniach. Okresnému súdu bol spisový materiál v uvedenej veci vrátený 4. mája 2001 spolu s uznesením krajského súdu č. k. 13 Co 364/99-197 z 19. februára 2001, ktorým bol prvostupňový rozsudok zrušený a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená na ďalšie konanie.

Dňa 4. marca 2002 bol daný pokyn na doručenie rozhodnutia krajského súdu účastníkom konania a bola vypracovaná výzva žalobcovi na doplnenie jeho návrhu v zmysle zrušujúceho uznesenia krajského súdu.

Doplňujúce podanie žalobcu bolo doručené 10. mája 2002 okresnému súdu a 30. júla 2002 bolo zaslané na vyjadrenie odporcom.

Okresný súd nariadil pokynom z 10. marca 2003 pojednávanie na 9. apríl 2003, ktoré bolo z dôvodu práceneschopnosti konajúcej sudkyne odročené na neurčito.

Z dôvodu nástupu vo veci konajúcej sudkyne na materskú dovolenku (3. november 2003) boli jej nevybavené veci prevedené do súdneho oddelenia inej sudkyne, ktorá 21. októbra 2004 dala pokyn na zisťovanie adries trvalých pobytov tých účastníkov, u ktorých predchádzajúce doručovania boli bez pozitívneho výsledku.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov (...).“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želaného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na

splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A) Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je občianskoprávne konanie (rozhodovanie o žalobe o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam). Pokiaľ ide o právnú a faktickú zložitost' veci, ústavný súd sa čiastočne stotožňuje s názorom okresného súdu, že predmetný spor možno hodnotiť ako skutkovo náročný s poukazom na „... *nutnosť vykonať rozsiahle dokazovanie pri potrebe zabezpečenia procesných podmienok pre konanie vo veci vzhľadom na vysoký počet účastníkov daného konania*“. Aj keď z právneho hľadiska spor „o určenie vlastníctva“ tvorí súčasť štandardnej rozhodovacej agendy okresných súdov, z faktického hľadiska je potrebné akceptovať, že zložitost' konania ovplyvnil veľký počet žalovaných (53), ako aj zmeny v ich osobách, ku ktorým došlo v dôsledku úmrtia niektorých z nich v priebehu konania. Táto skutočnosť vyžadovala od okresného súdu, aby počas konania upresňoval ich okruh a zisťoval stav dedičských konaní, čo objektívne mohlo spomaliť priebeh konania. Žiadna skutková zložitost' veci však podľa názoru ústavného súdu nemôže ospravedlniť nečinnosť a neefektívnu činnosť okresného súdu v uvedenom konaní.

Na dĺžku konania mali vplyv aj právne úkony žalobcu počas konania, ktorý aktívne využíval procesné práva podľa Občianskeho súdneho poriadku (odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia, odvolanie proti rozsudku okresného súdu, ktorým bola jeho žaloba zamietnutá, a návrh na vylúčenie zákonnej sudkyne). V dôsledku týchto právnych úkonov žalobcu došlo k predĺženiu konania v uvedenej veci

(keď o opravných prostriedkoch dvakrát rozhodoval krajský súd), ktoré však nemožno pripísať na ťarchu okresného súdu.

B) Vo vzťahu k správaniu sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd zistil, že sa účastníčkou predmetného konania stala 8. februára 1999 ako žalovaná v 19. rade. V jej správaní zo spisového materiálu v uvedenej veci ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k spomaleniu postupu okresného súdu v predmetnom konaní.

C) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Činnosť okresného súdu ústavný súd hodnotil iba od obdobia, keď sa sťažovateľka stala účastníčkou konania (február 1999).

Podľa názoru ústavného súdu došlo k zbytočným priet'ahom v činnosti okresného súdu od 4. mája 2001, keď okresný súd mal doručovať uznesenie krajského súdu dotknutým účastníkom konania, pričom tak urobil až 4. marca 2002, keď súčasne vyzval žalobcu na vykonanie úkonov v zmysle zrušujúceho uznesenia krajského súdu (nečinnosť v trvaní 10 mesiacov). Okresný súd bol ďalej nečinný od 9. apríla 2003, keď odročil pojednávanie na neurčito, do 21. októbra 2004, keď zisťoval pobyt žalovaných (nečinnosť viac ako 18 mesiacov). Nečinnosť okresného súdu vo vyššie označených obdobiach bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočný priet'ah v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Okrem uvedených období nečinnosti bolo toto konanie podľa zistenia ústavného súdu poznačené aj neefektívnou a nesústredenou činnosťou okresného súdu. Aj keď okresný súd dvakrát rozhodol o návrhu žalobcu na vydanie predbežného opatrenia a raz rozhodol vo veci samej, nemožno prehliadnuť skutočnosť, že pri odstraňovaní nedostatkov žalobného návrhu (petitu) nepostupoval dôsledne podľa § 43 ods. 1 a § 79 ods. 1 Občianskeho súdneho

poriadku, v dôsledku čoho bolo jeho rozhodnutie uznesením krajského súdu sp. zn. 13 Co 364/99 z 19. februára 2001 zrušené.

Vzhľadom na stav konania prezentovaný urobenými procesnými úkonmi vo veci, dĺžku konania vo veci, ako aj doterajšiu judikatúru ústavného súdu, v ktorej vyslovil, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní (III. ÚS 14/00), argumenty predsedu okresného súdu súvisiace s organizačnými a personálnymi problémami ústavný súd neakceptoval.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, trvalo viac ako osem rokov a osem mesiacov (sťažovateľka je jeho účastníčkou viac ako šesť rokov a osem mesiacov). Z uvedenej doby takmer dvadsaťosem mesiacov (t. j. dva roky a štyri mesiace) tvorí obdobie, v ktorom v dôsledku nečinnosti okresného súdu dochádzalo k zbytočným priet'ahom v predmetnom konaní.

S ohľadom na uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu, ako aj jeho neefektívny postup v predmetnom konaní, nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako ani za primeranú vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľky boli porušené.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Pretože ústavný súd zistil, že nečinnosťou okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

3. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 30 000 Sk, pretože žije počas predmetného konania „v pretrvávajúcom pocite a stave nepríjemnosti, nervozity, bezmocnosti, krivdy, úzkosti, ponížnosti a neistoty vyplývajúcej z predlžovania súdneho konania, ktoré nie je doteraz právoplatne skončené (a to aj po tom, keď orgán štátnej správy okresnému súdu uznal priesťahy v konaní) za situácie, keď mám faktický a právny záujem o nakladanie s nehnuteľnosťou a o jej účelné využitie“.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľky, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením, a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľke sumu 30 000 Sk. Táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku predmetného konania s prihliadnutím na predmet konania okresného súdu, dĺžku zbytočných priesťahov v tomto konaní (dva roky a štyri mesiace), ako aj nesústredenú a neefektívnu činnosť okresného súdu a s tým spojenú ujmu sťažovateľky.

4. Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 5 302 Sk, ktoré bližšie špecifikoval ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie vecí, písomné podanie na súde) vrátane režijného paušálu (2 x 2 501 Sk + 2 x 150 Sk).

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 14, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľka namieta, v zásade nie je oceníteľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2005 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 501 Sk a hodnota režijného paušálu 150 Sk.

Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov právneho zastúpenia spolu 5 302 Sk neodporuje platným právnym predpisom, a preto priznal náhradu trov právneho zástupcu v celej ním uplatnenej výške.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2005